

Sygn. akt VI GC 799/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Brysz

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)S. & W. Sp.j. w Wyrach

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...)S. & W. Sp. j. w Wyrach kwotę 3 118,05 zł (trzy tysiące sto osiemnaście złotych pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 24 lutego 2017 r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 073,00 (jeden tysiąc siedemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 799/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 marca 2017 r. powódka (...) (...) –S S. & W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3 118,05 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 17 grudnia 2016 r. samochód osobowy marki C. (...) stanowiący własność M. J. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Powódka zawarła z poszkodowanym umowę z dnia 17 grudnia 2016 r. dotyczącą najmu pojazdu zastępczego marki T. (...), gdyż samochód był poszkodowanemu niezbędny do potrzeb własnych. Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego od dnia 17 grudnia 2016 r. do dnia 24 stycznia 2017 r. Opłata za wynajem samochodu w okresie 39 dni została udokumentowana fakturą VAT nr (...) na kwotę 7.675,20 zł brutto. W dniu 17 grudnia 2016 r. powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności przysługującą wobec pozwanego. W dniu 23 lutego 2017 r. pozwany wydał decyzję o wypłacie częściowej odszkodowania w kwocie 4.557,15 zł brutto w oparciu o korektę stawki dziennej z kwoty 160 zł netto do kwoty 95 zł netto. Powódka odwołała się od decyzji pozwanej jednak pozwana nie zmieniła swojego stanowiska.

W dniu 29 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 672/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana wskazała, że pismem z dnia 20 grudnia 2016 r. poinformowała o możliwości zorganizowania w ramach likwidacji szkody wynajmu pojazdu za dzienną stawkę uzależnioną od klasy uszkodzonego pojazdu. Pozwana wraz z pismem przedłożyła cennik zawierający zestawienie stawek. Poszkodowany nie odpowiedział na powyższą ofertę dokonując wynajmu samochodu zastępczego u powoda czym naruszył obowiązek minimalizacji rozmiarów szkody i współdziałania w wykonaniu zobowiązania. Zdaniem pozwanej zastosowana przez powódkę stawka wynajmu jest rażąco wygórowana.

Sąd ustalił co następuje:

Dniu 17 grudnia 2016 r. samochód osobowy marki C. (...) stanowiący własność M. J. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwany.

Dowód: akta szkody na płycie CD (k. 74).

Powódka zawarła z poszkodowanym dnia 17 grudnia 2016 r. umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...). Pojazd był poszkodowanemu niezbędny do dojazdów do pracy. Opłata za wynajem samochodu w okresie 39 dni została udokumentowana fakturą VAT nr (...) na kwotę 7.675,20 zł brutto.

Dowód: umowa najmu (k. 12-15), oświadczenie (k. 15), faktura VAT (k. 16), przesłuchanie współnika powodowej spółki (...) (k. 101).

W dniu 17 grudnia 2016 r. poszkodowany i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 17 grudnia 2016 r.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 17), informacja o cesji (k. 18).

W pozwana sporządziła pismo datowane na 20 grudnia 2016 r. zawierające informację, iż pozwana może zorganizować najem samochodu zastępczego za dzienną stawkę uzależnioną od klasy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: pisma pozwanej (k. 87-89), akta szkody na płycie CD (k. 74), cennik (k. 75).

W dniu 23 lutego 2017 r. pozwany wydał decyzję o wypłacie odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, w kwocie 4 557,15 zł, weryfikując stawkę dobową za wynajem pojazdu do kwoty 95 zł netto za dobę. Powódka odwołała się od decyzji pozwanej jednak pozwana nie zmieniła swojego stanowiska

Dowody: decyzje (k. 19-20, 34-35), odwołanie (k. 21-23).

Dobowa stawka najmu samochodu zastępczego klasy C w wysokości 160 zł netto tj. 196,80 zł brutto nie odbiega od stawek obowiązujących na rynku lokalnym.

Dowód: cenniki (k. 24-31, 36-43, 68-73, 75).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom współnika powodowej spółki (...) bowiem są one rzeczowe i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez Stan (...) –S S. & W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedziba w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład

ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Sąd nie mógł zgodzić się z zarzutem pozwanej co do kwestionowania wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego przyjętej przez powódkę. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie w sposób oczywisty wynika, iż przyjęta przez powódkę stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego należącego do klasy C 160 zł netto tj. 196,80 zł brutto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanej. Potwierdzają to liczne cenniki wynajmu dołączone jako dowody w sprawie oraz doświadczenie życiowe.

Zatem w ocenie Sądu dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje uzasadnienia w zasadzie pełnego odszkodowania. Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka C 160 zł netto 196,80 zł brutto za najem pojazdu klasy C była w powyższej sprawie zawyżona w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowana przez powódkę stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie C na rynku lokalnym (woj. (...)).

Pozwana ponadto podnosiła, że w treść pisma z dnia 20 grudnia 2016 r. zaoferowała poszkodowanej możliwość zorganizowania najmu samochodu zastępczego za dzienną stawkę uzależnioną od klasy uszkodzonego pojazdu. W pierwszej kolejności należy wskazać, że do wypadku doszło dnia 17 grudnia 2016 r., zatem już tego dnia dla poszkodowanego niezbędne było wynajęcie pojazdu zastępczego, a nie w bliżej nie określonym późniejszym terminie.

W następnej kolejności należy wskazać, że nie wiadomo kiedy bądź czy w ogóle w/w pismo dotarło do poszkodowanego, gdyż pozwana nie przedłożyła do akt sprawy żadnego dowodu dla wykazania, iż pismo zostało nadane oraz doręczone. Ponadto w treści pisma pozwana wskazuje jedynie, że istnieje możliwość zorganizowania w ramach likwidacji szkody wynajmu pojazdu za dzienną stawkę uzależnioną od klasy uszkodzonego pojazdu bez wskazania konsekwencji skorzystania z oferty innego podmiotu za inną stawkę niż wskazana w załączonym cenniku.

W zakresie przedłożonego pisma datowanego na 20 grudnia 2016 r., należy mieć również na uwadze, że zgodnie z art. 66 § 1 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. Oferta powinna określać przedmiotowo istotne postanowienia umowy, a takich brakowało w przedłożonym piśmie pozwanej. W piśmie wskazano jedynie możliwość zorganizowania w ramach likwidacji szkody wynajmu pojazdu za dzienną stawkę uzależnioną od klasy uszkodzonego pojazdu. Pismo nie precyzowało zatem takich istotnych elementów umowy najmu jak między innymi czas trwania najmu, kwestia czy pojazd będzie posiadał AC, czy przewidziany jest udział własny poszkodowanego w razie szkody, oraz czy przewidziany jest limit kilometrów.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu przedmiotowe pismo nie stanowi oferty, a jedynie miało charakter informacyjny stanowiący zaproszenie od zawarcia umowy. W konsekwencji nie można było uznać, iż ubezpieczyciel złożył poszkodowanemu ofertę najmu pojazdu.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 118,05 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 lutego 2017 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 156 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co daje łączną kwotę 1073 zł.

SSR Jolanta Brzęk